

centralt, men jeg kunne godt tænke mig at stille statsministeren et spørgsmål: Hvordan kan man i bistandsloven fra Folketingets side pålægge kommunerne en *pligt* til at sørge for, at den nødvendige hjælp til de gamle er til stede både til personlig pleje og til rengøring, uden at den pligt for kommunerne samtidig medfører, at de ældre har et retskrav? Jeg mener, at man ikke kan pålægge nogen en pligt, uden at det medfører en ret for andre, og hvis man er i den situation, er vi i hvert fald kommet dertil, at så må man herindefra gøre noget for at sikre, at den pligt, man har givet kommunerne, giver de ældre en ret, for ellers må regeringen give et utvetydigt tilsagn om, at regeringen har tænkt sig i fremtiden at holde kommunerne fast på den pligt, Folketinget har givet dem, for det har regeringen jo nægtet at gøre indtil nu.

Men jeg vil gerne spørge statsministeren, om ikke statsministeren mener, at der er et dybt skisma, når man i en lov giver kommunerne en pligt til at gøre noget, uden at det medfører en ret for den gruppe, man har en pligt over for.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er i forlængelse af det, fru Kirsten Jacobsen er inde på. Hvis man ved, at situationen i dag er sådan, at i nogle kommuner giver man tre gange så mange timer pr. uge til de ældre som i andre kommuner, så kan regeringen vel ikke bare henholde sig til, at det må kommunerne selv sørge for. I andre spørgsmål er der jo ingen grænser for, hvad Folketinget i øvrigt kan tillade sig at gøre, og jeg mener, at man kan godt have et princip, men det er åbenbart dér, kernepunktet er for regeringen og for statsministeren: Hvad kan vi tillade os at gribe ind i? Og dér holder man åbenbart utrolig meget fast i, at det her er et område, som kommunerne selv kan skalte og valte med, og så skal de bare have en pulje penge at bruge.

Vi synes, at statsministeren skal prøve at gå en lidt anden vej og prøve at forholde sig til det problem, der hedder: Hvordan kan Folketinget være styrende på det her område, uden at det nødvendigvis betyder, at vi bestemmer i alle detaljer? Det kan vi gøre på andre områder, og det burde vi også kunne gøre på det her område. Der er alt for mange eksempler, hvor det er sådan, at ældre bliver sviget i kommunerne, fordi Folketinget, statsministeren og socialministeren åbenbart henholder sig til: Nå ja, nu har vi givet dem nogle penge, så må vi jo se, hvad der kommer ud af det.

Formanden:

Så er det hr. Villy Søvnald som ordfører for forespørgerne til F 17.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil indlede med at sige tak til statsministeren og socialministeren for redegørelserne. Statsministerens redegørelse blev indledt med ordene, at de fleste ældre lever et godt og værdigt liv. Jeg er helt enig. Hvis man kigger på økonomien, hvis man kigger på helbredsforholdene, hvis man kigger på boligforholdene, hvis man kigger på ensomheden, er der ingen grund til at tegne et forvrænget billede. Så langt er jeg enig.

Derfor kunne det så være mit håb, at debatten i dag kunne koncentrere sig om det, der er problemet, nemlig de ældre, der har hjælp behov, de ældre, der har det dårligt, så vi ikke bruger lang tid på at diskutere det, vi er enige om. Og dér sagde socialministeren som hovedoverskrift over sit indlæg, at vi er på rette vej, og nævnte derefter en lang række af begrænsede, mindre tiltag. Dem vil jeg også godt kvittere for, det er også rigtigt. Der er ingen grund til at diskutere et verdensbillede, der ikke er rigtigt. Men hvis man kigger på helhedsbilledet, så er der problemer, de problemer, som medierne også tegner, og som vi ser, når vi møder sager rundt omkring.

I maj i år udgav Finansministeriet, Socialministeriet, Kommunernes Landsforening og en hel række andre en rapport, der hedder »Budgetanalyse om hjemmehjælp«. Jeg vil godt bede statsministeren og socialministeren og regeringen i øvrigt og Folketingets medlemmer prøve at nærlæse kurverne i den rapport. På side 31 er der en tabel over udviklingen i personaleresourcer omregnet til fuldtidsansatte. Der er en svagt stigende kurve over de sidste ti år, men hvis man korrigerer for nedsættelse af arbejdstiden – og det er jo det, der fortæller, hvad der er til rådighed for de ældre og handicappede – så er der ikke nogen stigende kurve. Så er der over et tiår en jævn kurve, en kurve, der hverken stiger eller falder.

Men situationen er desværre endnu mere alarmerende. Der er i denne kurve ikke korrigeret for det stigende antal ældre. Der er heller ikke korrigeret for de nye grupper, der også efterspørger ældreservicens personaleresourcer på grund af institutionaliseringen: de sindslidende, de psykisk udviklingshæmmede og de senildemente, der tidligere blev anbragt på amtskommunale plejehjem. De tre grupper er i